

ПРИЧА О ДОБРОЈ РОДИ

Била једна бистра, плава и велика бара. По целој бари расла је трска, само у средини није.

Усред баре било је плаво водено огледало. А у густој шуми трске имала је једна рода гнездо. Ноћу је спавала у гнезду а дању је стајала на једној ноzi у сред воденог огледала и кљуном – шарала по води.

Сви који слушају ову причу сад ће рећи: знамо зашто је рода шарала кљуном по води! Тражила је жабу да је улови!

Али – није тако!

Јер, ово није прича о таквој роди.

Рода, о којој је ова прича, ЦРТАЛА је по воденом огледалу! Цртала је најлепше лептире који постоје на свету! Можда је цртала и неке који пре нису постојали, али ПОСТАЛИ су кад их је рода нацртала.

Рода је цртала по воденом огледалу, по површини воде. И слика се одмах ГУБИЛА. Насликан лептир брисао се са воде брже него што би прави лептир могао да одлети!

А кад рода нацрта лептира и он нестане, отплови или одлети, рода каже: – Срећан ти пут!

И црта новог лептира. Још лепшег.

А КАД је ловила жабе?

Ова рода – није ловила жабе!

А шта је онда ручала?

Ништа није ручала.

Од раног јутра па све док се дан бели рода је цртала лептире.

А увече, кад потамни дан, потамни и водено огледало. Тада рода није могла да црта, могла је да лови жабе, али жабе се ноћу сакрију - не можеш их уловити.

Зато је рода вечерала оно што има: мало водене траве и по неки трски лист. И била је срећна и задовољна у свом гнезду, мислећи на нов дан и лептире које ће цртати.

Волела је рода кад поред ње пролети неки одистински лептир. О, задивљено је гледала за њим и шапутала: Велики свет је леп зато што на њему има малих лептира!

Једног дана док је рода цртала лептира кљуном по воденом огледалу - пролети тим путем прави лептир.

Рода је шапнула за њим: – Како је свет леп!

Али, и жаба је видела лептира. И жаба је гледала за њим. Али, жаба је скочила и лептира ухватила. Држи жаба лептира за оба крила а рода виче:

– Пусти лептира! – Али жаба није хтела и спремала се да га прогута. А рода

у два скока дохвати жабу! Е, сад је жаба била у родином кљуну! Укљештена као орах у крцкалицу! Само јој је вирила глава. И још је увек држала лептира за оба крила.

Жаба је хтела да моли роду да је пусти, али није могла да говори јер би јој лептир одлетео!

И рода је хтела да каже жаби да пусти лептира, али није могла да говори јер би јој жаба побегла.

Само лептир, коме је жаба држала крила, могао је да говори и рекао је:
– Добра родо! Хоћеш пустити жабу ако жаба пусти мене?

А добра рода климнула је главом да хоће.

Само, шта вреди, жаба је била глупа и ништа није разумела. Жаба ту није видела КОРИСТ за себе, мислила је: ако пустим лептира а рода пусти мене – сви ће остати гладни! Боље је да прогутам лептира и да се наручам а рода нека прогута мене па нека се наруча!

Глупа жаба! Није се сетила да јој не вреди ручак у стомаку кад је неко прогута!

– Глупа жабо! Зини, да ја одлетим! Онда тебе рода неће појести! – љутиито је повикао лептир.

Жаба није хтела да зине, али је морала нешто да пита, јер ништа није разумела. Али, чим је отворила уста – лептир одлети!

А добра рода пусти жабу и запрети јој својим црвеним кљуном да други пут лептире не дира.

Али, ко би знао да нам каже да ли је жаба то разумела... Ми знамо да је побегла, а – где, то не знамо. Можда да пита некога оно што не зна. А можда да прича жабама како постоји рода која не лови жабе! И да их позове да гледају ту роду. Онако, из далека. За сваки случај.

Сшојанка Грозданов Давидовић

